

VERONIKA FENCLOVÁ
LONDON 2012
OLYMPIC CAMPAIGN

Nejčastěji pokládanou otázkou, kterou jsme s Veronikou dostávali po skončení olympijské regaty byla „Jste spokojeni s výsledkem?“. Naše odpověď vždy byla ANO. Důvodem k tomu bylo nejen splnění našeho cíle, ale i potvrzení faktu, že se Veronika dokázala připravit opravdu na všechny podmínky. Není tajemstvím, že silný vítr byl vždy její slabší stránkou. Ostatně kdo by si byl před dvěma třemi roky pomyslel, že v takto větrném závodě na OH by mohla Veronika bojovat o 7.-10.místo. Tenkrát asi nikdo...ale od té doby Veronika ušla pořádný kus cesty a nazvedala hodně tun železa v posilovně.

Jak to tedy celé začalo? Pamatuji si na to docela přesně. V roce 2008 jsme seděli před karavanem na Takapuna Beach na Novém Zélandu a snažili jsme se vzpamatovat z faktu, že Veronice jen o kousek unikla nominace na OH 2008 v Číně. Přitom před závodem vše vypadalo dobře. Veronika jezdila stabilně kolem 15.-20. místa, takže na 26. nominačních míst to mělo bohatě stačit. Nestačilo. Přišel závod v nevyzpytatelných podmínkách a poslední postupující se kvalifikoval z 21. místa a Veronika byla o kousek hůře. Jak jsme tam tak seděli a přemítali co dále, tak jsme si řekli, že na příští OH určitě chceme. A tentokrát to uděláme opravdu pořádně. Žádné těsné kvalifikace, žádné paběrkování na konci pole při olympijské regatě.

Ale jak na to? V Česku žádné know-how není, žádná struktura, o finančním zázemí ani nemluvě. Pokud kdy někdo uspěl, tak si to prošel sám a pomoc musel hledat spíše za hranicemi, než v Česku a finance šli více ze soukromého sektoru, než ze „státního“. Nezbývalo nám než se se situací vypořádat po svém a spolehnout se jen sami na sebe. A to téměř ve všem. Ve znalostech, plánování, zajištění financí. Olympijská kampaň se stala více manažerským projektem, než cokoliv jiného. Zjistit jaké zdroje jsou k dispozici, co lze za to pořídit, stanovit dlouhodobé cíle, nastavit plán. A ten pak samozřejmě upravovat v závislosti na aktuálních podmínkách...

Já, co si budeme povídat, jsem s trénováním na této úrovni měl téměř nulové zkušenosti, nicméně najmout jiného trenéra jsme si dovolit nemohli. Tak mi nezbylo nic jiného, než omezit mé aktivity v YC CERE i jinde a naplno se vrhnout do kampaně společně s Veronikou a postupně společně získávat zkušenosti a znalosti a pokud možno nezabloudit příliš často do slepé uličky. Naštěstí se již tenkrát našlo pár kamarádů a známých, kteří našemu programu věřili a podpořili nás od začátku a my jsme se mohli pustit do skromné, ale plnohodnotné kampaně. Také jsme si občas stihli přivydělat nějakou tu korunu i na větších lodích.

Úvaha byla zpočátku velmi jednoduchá. Ke smazání hendikepu na přímořské státy musíte hlavně najezdit obrovský objem hodin na moři a jezdit celoročně. To znamená ročně minimálně 120-150 dní na vodě. Když k tomu připočítáte volné dny, dny na cestě atd. tak se dostanete k číslu cca 150-180 dní v zahraničí. Navíc bylo potřeba také zapracovat na fyzické přípravě. To znamená práce na plný úvazek, nelze počítat s tím, že se bude stíhat dělat ještě něco jiného...buď je potřeba to dělat pořádně, nebo raději vůbec.

Na jaře 2009 jsme se náhodou na Mallorce potkali s Belgickým týmem a tím se nám podařilo vyřešit i další problém a to stálého sparing partnera. Myšlenku mezinárodního tréninkového týmu jsme nabídli i dalším státům, kde měli tenkrát jen po jedné radiálistce (FIN, CRO, ESP, BLR). Ovšem, dnes můžu říci k jejich smůle, se nikdo nepřidal. Nicméně Wil (BEL coach) a já jsme se rychle dohodli na principech a sestavili smysluplný plán společných tréninků, ale i logistické výpomoci. Ten jsme oba dodržovali a po dobu 2,5 roku jsme společně trénovali a i jinak si vycházeli vstříc. Jednou jsme my odvezli loď do Finska, jindy zase Wil zaplatil člun v Miami. Hned po roce společného tréninku (včetně první zimy na Kanárech) se Evi a Veronika ocitly v popředí na téměř všech závodech. Nicméně Evi pořád dominovala v silném větru a Veronika ji to pro změnu nandávala ve slabším větru. Společný trénink však pomalu tyto rozdíly smazával.

Rok 2010 byl na první pohled vynikající. Veronika skončila celkově 2. ve světovém poháru, nicméně 7. resp. 14. místo z ME a MS bylo sice hezké, ale poněkud za průměrem sezóny. Z této sezóny jsme si tak odnesli několik důležitých poznatků – je potřeba vylepšit fyzickou přípravu a musíme se naučit lépe plánovat formu na vrcholy sezóny. Nelze ročně podat stoprocentní výkon na osmi týdenních závodech. Sice něco málo vím o jachtingu, ale naše „samo domo“ ohledně plánování formy a fyzické přípravy začalo být na této vrcholové úrovni

naprosto nedostatečné. Konkurence už se s blížící kvalifikací také začala rozjíždět a úroveň neuvěřitelně rychle stoupala. Nezbyvalo, než se pohlédnout po externích odbornících. Opět člověk narazil na neexistující infrastruktury českého sportu. Najít vhodného trenéra na fyzickou by přece neměl být problém? V rámci Odboru sportu MV, ČOV či ČSTV by jistě mohl existovat člověk, který by tenhle „standardní“ servis mohl poskytovat napříč všemi malými sporty. Bohužel ne. Velké sporty mají své odborníky, ostatní si musí pomoci sami, individuálně. Na fyzickou přípravu jsme si nejdříve našli Vojtu Berana z AllTraining.cz, s kterým jsme se potkali na Mallorce. Posun ve fyzické přípravě byl znát, ale Vojta byl často příliš vytížený s tréninkem cyklistů a tak občas spolupráce trochu drhla, což začal být brzy trochu problém. Nicméně spolupráce s AllTraining.cz přinesla jedno nečekané ovoce – jejich fyzioterapeutku Terezu Trefnou. Začali jsme k ní chodit na Mallorce a od té doby jsme její pravidelní zákazníci. Nakonec s námi jela tento rok i na Sail for Gold a olympiádu a musíme říci, že její dovednosti mají velkou zásluhu na tom, že i přes obrovskou zátěž v posilovně a na vodě tělo Veroniky zůstalo pohromadě a bez vážnějších následků. O mých zádech z motoráku ani nemluvě.

S otázkou plánování to bylo ale horší, zatím jsme si museli vystačit se svým rozumem a zkušenostmi. V rámci ČSJ jsme se pokusili také sehnat sportovního psychologa, ale první zkušenost byla odstrašující a většina reprezentantů tohoto člověka rychle zavrhl a bohužel se to projevilo i na jejich touze hledat dále. Sportovní psycholog dnes ve vrcholovém sportu patří ke standardu. Ne každý jej nezbytně potřebuje, je to hodně individuální, ale velmi často spolupráce s ním může přinést odlišný pohled na věc, malé, ale důležité popostrčení správným směrem. Opět zasáhla trochu náhoda když psycholog Jirka Šlédr z Psychologické sportovní poradny HAMR-sport oslovil (nejen) ČSJ a nabídl nám spolupráci. Já jsem ihned po této spolupráci sáhl a po několika schůzkách bylo jasné, že jsme konečně narazili na odborníka z praxe. Veronika s ním sice přímo nespolupracovala, ale moje konzultace s ním byly o to intenzivnější. Kromě psychologické stránky věci (zejména poměrně komplikovaná role trenér/partner v jedné osobě) jsem se posléze hodně dozvěděl právě o plánování přípravy, skladbě tréninku, jak reagovat na různé podněty a situace. Konzultace po Skypu ohledně aktuální situace nebyly rozhodně vyjímkou. Postupně, na naše doporučení, u Jirky skončila velká část reprezentantů.

Spolupráce s Jirkou také přinesla i další důležité plus – trenéra Tomáše Zumra. Tomáš, bývalý atlet a reprezentant na bobech, nyní trenér v HAMR-sportu nám začal dělat v létě 2011 plán

fyzické přípravy. A musím říci, že v tomto směru jsme se tím dostali zase o úroveň výše.

Trošku smutné je, že tedy až v létě 2011, tj. po dvou a půl letech kampaně a pouze rok před OH, se nám konečně podařilo najít odborníky na podobné úrovni jako konkurence. To je ten smutný fakt celého příběhu a ukazuje to na současný stav našeho sportu. Už si jen můžeme klást otázku, jak by to dopadlo, kdybychom s nimi spolupracovali od začátku??? Nicméně díky Tome, Terezo a Jirko.

Už jen první půlrok spolupráce s Tomášem a Jirkou přinesl první sladkou odměnu – MS 2011 v Perthu. Hladká nominace na OH do Londýna a 4.místo z kvalifikačního Mistrovství světa ISAF. Velký úspěch. Nutno říci, že to byl jeden ze závodů, kde vše zapadlo do sebe. Výborná příprava, opravdu skvělá forma ve správnou chvíli a sem tam i trochu štěstí. Když to takhle klapne, tak to vypadá tak jednoduše...

Zde nastává okamžik, kdy musím chtít nechtě píchnout do vosího hnízda. Po Perthu, tj. 7 měsíců před OH bylo jasné, že český jachting má jen jedinou skutečnou naději na nějaký úspěch na OH a tou je Veronika. Důležité je si i uvědomit fakt, že právě dobré výsledky (tuším do 16. místa) z OH mají pak velmi zásadní vliv na přísun peněz do ČSJ na další čtyřleté období. Bohužel tato fakta nebyla příliš vzata v úvahu a tak byla Veronika zařazena do stejného balíku jako dalších 7 potencionálních adeptů na splnění kvalifikačních limitů z druhé vlny. Respekt k ostatním reprezentantům, kteří se v nelehkých podmínkách nakonec na OH kvalifikovali (i k těm co se nekvalifikovali), ale domnívám se, že v tuhle chvíli si už Veronika jistý exkluzivní přístup zasloužila. Svaz po finanční stránce udělal pro reprezentanty co mohl, ostatně z peněz ČSJ pokryjete stejně tak 10-20% nákladů, ale zde šlo spíše o morální a logistickou podporu Veroniky a jejího realizačního týmu. Na olympiádě, na rozdíl od jakýchkoliv jiných závodů, nelze fungovat individuálně, vše funguje na bázi týmů, vše musí být dlouho dopředu naplánované a zajištěné. A právě to plánování byl kámen úrazu posledního půl roku. Naše kampaň byla postavená právě na kvalitním plánování, kdy máte čas si zajistit dobré ubytování, sparing partnery, logistiku atd. Pak se na místě můžete soustředit pouze na trénink a na vlastní závod, aniž by jste řešili další věci. Navíc je to tímto způsobem o dost levnější. Bohužel zde se vše odkládalo až se všichni kvalifikují, tj. do konce května. Takže nám nezbylo, než si na vlastní triko v lednu zaplatit barák pro případný support team, domluvit se s Terezou, Jirkou a Hlaváčkem (proudařem), aby si drželi případně volný termín na OH a doufat, že to nějak dopadne. Nakonec to nějak dopadlo, ale mohlo to jít snadněji, klidněji a smysluplněji. Nutno

řící, že ani ČOV plánování neuspěchalo. Většina rozhodnutí padla během června...holt nejsme prémiový sport, musíme vždy čekat co na nás zbude.

Závěrečný půlrok jsme tedy plánovali pouze s ohledem na OH, jak fyzickou přípravu, tak i trénink na vodě a závody. Poučení z předchozích sezón, kdy většinou v létě na ME či MS se již dostavila únava a forma šla rychle dolů, jsme trochu zpozdili začátek přípravy. Leden byl úplný odpočinek. Z plánu jsme úplně vyškrtli MS a ME, neb byli v nevhodných termínech. Na začátku února začala fyzická příprava a v půlce měsíce jsme odjeli na Mallorku. Bohužel kvůli Perthu jsme nestihli osvědčený odjezd na Kanáry či jinou teplou destinaci a trochu se nám to vymstilo. Třeskuté mrazy dosáhly částečně až na Mallorku a tak se to neobešlo bez řádného nachlazení. Zdravotní následky se pak vleky ještě pár měsíců a lehce omezovaly přípravu. Navíc během jara probíhaly národní kvalifikace a spouště závodníků vrcholila forma a tak ani výsledky z prvních závodů nebyly takové, na které byla Veronika zvyklá. I když výsledky v této chvíli nebyly důležité, tak vám to na klidu nepřidá. Je to psychicky velmi náročné. Ještě k tomu jsme také trochu zápasily s proměnlivou kvalitou laseristických stěžňů. Některé týmy spotřebovaly toto jaro desítky stěžňů během hledání nějakého slušného kousku. Takže ve výsledku to celé tak trochu „drhlo“. Nicméně cíl byl ještě daleko a nebyl ještě důvod k panice. Věřil jsem, že jsme program nastavili správně a své ovoce přinese ve správnou chvíli.

Přineslo. Naštěstí... :). Šest dnů v týdnu v posilovně a k tomu většinou pět dnů na vodě, to byla obvyklá dávka v posledním roce během výjezdů na tréninky. Při pobytu doma sice odpadl trénink na vodě, ale o to vyšší dávky v posilovně. Zde velký respekt k Veronice, že tohle všechno vydržela. A to vše bez tak důležité týmové podpory. Ráno sama do posilovny, trénink na vodě, pak sami večer na baráku a další den znova. O kolik by to mohlo být příjemnější ve větší skupině. Nicméně dřina se vyplatila... jak to dopadlo již všichni víte. Bohužel to nebyl závod, kde by úplně vše zapadlo do sebe, tak jako v Perthu. I to počasí bylo trochu proti nám a tak výsledek byl velmi těžce vydřený, ale a o to více cenný. Spousta lidí i týmů zde vyhořelo. Stačí se podívat na tým USA, který poprvé od roku 1936 nedovezl ani jednu medaili z jachtingu. Navíc se k ní ani nepřiblížil! A to vše s rozpočtem okolo 3mil USD ročně.

Co dodat závěrem? Dokázali jsme se úspěšně připravit a dovézt cenný výsledek. A to vše v čistě českém provedení a s českým rozpočtem.

Takže se vrátím k úvodní otázce a odpovím na ni znova. ANO JSME SPOKOJENÍ A NAVÍC JSME NA TENTO VÝSLEDEK OPRAVDU HRDÍ !

Jakub Kozelský

Praha 16.8.2012

A to vše za podpory:

rodičů Veroniky, Rosti Marečka, Franty Zitty, Michala Šimka, Petra Vítka, Vítka Červinky, Michala Smolaře, Petra Matušky, Martina Knetiga, Jirky Šlédra, Tomáše Zumra, Terezy Trefné, Dany Dvořákové, Renaty Slámové a spousty dalších na které jsem teď zapomněl a tím se jím omlouvám.

Díky za vaši podporu a důvěru a doufám, že jste si tu cestu užili s námi.

Že by trénink na RIO 2016? :)))

